

således at disse er til rådighed samtidig med det tilbudte job. Det har vist sig, at dette allerede nu er et stort problem, og at jobmuligheden derfor er glippet.

Dansk Folkeparti frygter, at specielt de ældre fysisk eller psykisk nedslidte stadig vil blive slæbt gennem gentagne resultatløse forsøg på aktivering, revalidering og arbejdsprøvninger, da formålet med førtidspensionsreformen er, at så få som muligt bliver tilkendt førtidspension uanset restarbejdsevnen.

I øvrigt er det således, at førtidspensionsreformen er en kolos på lerfodder, der vælter, hvis der ikke kan etableres det fornødne antal fleksjob. Det har der fra mange sider været en meget stor skepsis over for, og blandt andet Kommunernes Landsforening skriver i høringssvaret, at »udmøntningen af førtidspensionsreformen og det rummelige arbejdsmarked vil være den absolut største udfordring, kommunerne bliver stillet over for i de kommende år.« Og det er vist meget diplomatisk sagt.

Derfor er det vigtigt, at kommunerne bliver kompenseret gennem refusionsordningerne, således at incitamentet til kassetænkning på førtidspensionsområdet minimeres.

Dansk Folkeparti er stærkt utilfreds med de kommunale lægekonsulenters rolle i førtidspensionssager, hvor speciallægeerklæringerne ofte tilsidesættes, og ansøgerne må vente i årevis på at få deres sag endeligt afgjort.

Reglerne om frakendelse af førtidspension er så uklart formuleret, at Landsforeningen af Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede har udtalt, at det med sikkerhed vil føre til sager, hvor Ombudsmanden og Højesteret ad åre vil underkende praksis.

Retssikkerhedslovens § 69 forhindrer, at kommunernes kommende skønsmæssige tilkendelse af handicapkompenserende ydelser kan efterprøves af Det Sociale Nævn og af Den Sociale Ankestyrelse. Derfor finder Dansk Folkeparti, at det er en klar forringelse, når de nuværende faste ydelser til pleje og bistandstillæg samt invaliditetsydelsen bortfalder, og ydelserne overgår til socialministerens ressort og dermed til kommunernes skønsmæssige afgørelser.

Dansk Folkeparti mener i øvrigt, at de handicapkompenserende ydelser skal fortsætte ud over folkepensionsalderen. Funktionsnedsættel-

sen forsvinder ikke fordi man fylder de 65 år, som folkepensionsalderen bliver nedsat til.

Bagatelgrænsen for handicapkompensationen på 6.000 kr. om året skal fjernes, da et beløb i den størrelsesorden ikke kan kompenseres på anden vis af en meget handicappet førtidspensionist, der reelt har udgifter af den størrelsesorden.

Førtidspensionsreformen finansieres hovedsageligt af satspuljemidlerne. Det betyder, at det er alle pensionister og personer, der modtager overførselsindkomster, der mister 0,3 pct. af den årlige satsregulering af deres ydelser.

Det vil sige, at det er en »fodre hunden med sin egen hale« finansiering, som førtidspensionsforligspartierne benytter sig af. Det finder Dansk Folkeparti uacceptabelt.«

Enhedslisten er enig i, at der er behov for en førtidspensionsreform. Men forslaget er ikke nogen forbedring. Formuleringerne i forslaget tager i høj grad udgangspunkt i mistro og kontrol i forhold til de borgere, der er så uheldige af have en varigt nedsat arbejdsevne. Der er næppe nogen af dem, der som små drømte om en tilværelse som førtidspensionist. Ethvert anstændigt møde mellem det sociale system og en borger må tage udgangspunkt i, at borgeren har en god grund til at bede om hjælp, og målet bør derfor være, at man i samarbejde finder den bedste løsning.

Hvis borgeren har lyst og mod til en revalidering, er det altid den bedste løsning. En selektiv arbejdsplacering, f.eks. i fleksjob, kan også være en god løsning, men der vil også være situationer, hvor det at trække en borger igennem diverse aktiveringer og arbejdsprøvninger tenderer mishandling. Derfor er det et urimeligt udgangspunkt for en reform, at antallet af nye førtidspensionister næsten skal halveres.

Førtidspensionen bør være så høj, at man rent faktisk kan leve anstændigt af den. Men dagpengeomaximum er ikke et anstændigt livslangt forsørgelsesgrundlag. Da reformen fjerner muligheden for personlige tillæg til førtidspensionister og samtidig forringer boligstøtten, betyder det, at mange borgere henvises til livslang fattigdom. Særlig slemt ser det ud for enlige forsørgere, fordi også det særlige børnetilskud fjernes. En naturlig konsekvens havde været at fastsætte en pensionsstørrelse, som modsvarer det indtægts- tab, førtidspensionister reelt har.